

РЕШЕНИЕ

№ 5018

гр. София, 28.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7985** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.84, ал.2 във вр.с чл.70, ал.1, т.1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на И. А., гражданин на П., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № УВР-56/31.07.2020 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ РД09-ВР-462/27.07.2020 г.

Жалбоподателят изразява несъгласие с оспорения акт, като твърди, че административният орган не е спазил материалноправните разпоредби на закона. Оплаква се от формален подход на интервюиращия орган и незадълбочено обсъждане на бежанската му история. Изтъква, че е изложил причините, поради които е преследван в страната си. В с.з. жалбоподателят не се явява, а процесуалният му представител адв.А., назначен по реда на Закона за правната помощ, поддържа жалбата.

Ответникът - интервюиращ орган при ДАБ – в с.з. чрез юк.Ч. оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд - София град, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От данните, съдържащи се в приетата като доказателства по делото административна преписка се установява, че жалбоподателят е гражданин на П., [дата на раждане] в [населено място] №3 И., П., етническа принадлежност – пенджабец, вероизповедание – мюсюлманин-сунит, неженен. Тъй като не е представил документи за самоличност, данните са установени от попълнена от него декларация по реда на чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ. Напуснал е страната си по произход нелегално през И. и Турция, а оттам е влязъл в Гърция. При проверка на 30.06.2020 г. на товарен автомобил с полуремарке, пътуващ от Гърция към Румъния, извършена на ГКПП И. с използване на мобилен рентген, сред стоката в товарния автомобил са открити петима граждани на П., сред които е бил и жалбоподателят.

На 27.07.2020 г. жалбоподателят е подал молба пред ДАБ, с която е поискал закрила. Това искане е било възприето от интервюиращия орган като такова за предоставяне статут на бежанец и на хуманитарен статут. На същата дата е проведено интервю, по време на което чужденецът е заявил, че е напуснал П., понеже от 20 години семейството му е във вражда за земя с неназовани от него хора. В хода на враждата е бил убит баща му, след което семейството се е преместило да живее в съседно село при вуйчо му. Последният също е бил убит във враждата. Молителят е заявил, че двукратно е ставал жертва на нападения от същите хора. Първият път е бил нападнат скоро след смъртта на вуйчо му, като се е спасил благодарение намесата на други хора. След около 5-6 месеца, когато е постъпил в университета, отново е бил бит с тояги, но отново намесата на околни хора го е избавила. Това се е случило 2 години преди да напусне страната си на произход.

Жалбоподателят е посочил, че няма проблеми с официалната власт, не е бил арестуван и осъждан. Не споменава да е членувал в политически партии и въоръжени групировки, нито да е имал други проблеми във връзка със своята расова, етническа или религиозна принадлежност.

Данните от интервюто са дали основание на интервюиращия орган да постанови решение, с което е приел, че по отношение на И. А. не са налице основанията по чл.9, ал.1, ал.6, ал.8 и тези по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и на хуманитарен статут. Изложил е съображения в този смисъл, мотивирайки извода си за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

Решение № УВР-56/31.07.2020 г. на интервюиращия орган е съобщено и връчено на жалбоподателя на 10.08.2020 г., в присъствието на преводач, а жалбата срещу това решение е постъпила с вх.№ УП-6222 на 13.08.2020 г. и е процесуално допустима като подадена в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ, от лице с правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен административен орган – интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците при МС, определен за такъв със Заповед № РД05-45/08.06.2017 г. на Председателя на ДАБ, на основание чл.48, ал.1, т.10 ЗУБ.

Решението не е нищожно поради некомпетентност на издалия го орган. По силата на чл.70, ал.1 ЗУБ срокът, в който интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, е до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца. Чужденецът е регистриран на 27.07.2020 г., което се установява от приложения регистрационен лист, и срокът за издаване на решението от интервюиращия орган е спазен.

Съдът приема, че е спазено изискването на чл.59 АПК за издаване на акта в

установената от закона форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му, т.е. то не е лишено от мотиви в частта по отказа да се предостави статут на бежанец.

Неоснователно е оплакването на оспорващия за нарушение на материалния закон. Според чл.4, ал.1 ЗУБ всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на ал.3 очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

В Директива 2004/83/ЕО от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаване и правното положение на гражданите на трети държави като бежанци или като лица, които по други причини, се нуждаят от закрила, разпоредбата на чл.4 пояснява как се оценяват фактите и обстоятелствата при преценка основателност на молбата на лицето, търсещо закрила. В този смисъл административният орган компетентен да предостави закрила на лицето, следва на първо място да установи всички относими факти със страната по произход. След съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства в административната преписка, проведеното интервю с жалбоподателя, справка за актуалната обстановка в П., Съдът намира, че ответникът е оценил молбата на жалбоподателя съобразно критериите на чл.4, т.3 от Директивата. В този смисъл административният орган е съобразил оценъчната си дейност довела до мотивиране на постановения отказ за предоставяне на статут.

Безспорно ответникът е изследвал доводите на жалбоподателя за преследване, като е достигнал до правилен извод, че твърдяната заплаха към молителя не е свързана с неговата раса, религия, националност, принадлежност към социална група и др. За да постанови този резултат, интервюиращият орган е съобразил, че когато се преценява основателността на опасенията от преследване на един молител, не е от значение дали той действително притежава тази характеристика (чл.10, ал.2 от Директивата), щом според субекта на преследването той притежава тази характеристика.

Следва да се има предвид и че според разясненията, дадени в т.39 от Решение на СЕС по дело С-465/07, тежестта на доказване е за жалбоподателя, който твърди, че ще е засегнат живота му ако се върне в страната по произход. В този смисъл и като приема справката за достоверна и обективна относно актуалната ситуация в П., Съдът намира, че жалбоподателят не доказва, че е засегнат поради присъщи на личното му положение елементи. За да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателя, следва да е налице изключително висока степен на насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидирана закрила и според скалата на доказване по т.39 от същото решение. В този смисъл с оглед факта, че ситуацията в П. е изяснена от справката по делото, Съдът намира, че в страната на молителя насилието не е в такава степен, че ако се върне там, е много вероятно той да бъде убит.

Тъй като жалбоподателят е гражданин на трета държава, то за правното му положение е приложима общата политика в областта на убежището, развивана от ЕС, съгласно чл.78, § 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Разпоредбата на чл.18 от Хартата за основните права, която е част от правото на ЕС, също визира

правото на убежище като основно право на човека. Текстът на тази разпоредба се основава на чл.63 от Договора за ЕО, заменен с чл.78 ДФЕС, който налага на Съюза да спазва Ж. конвенция за статута на бежанците. Това правно положение е в съответствие с Протокола относно правото на убежище, приложен към Договорите. Приложим в случая ще бъде и чл.51 от Хартата, защото българският съд в случая прилага освен ЗУБ и Директива 2004/83/ЕО в текстовете посочени по-горе.

Съгласно националното право (чл.8 ЗУБ) статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, социална група, изразява политическо мнение или изповядва политическо убеждение които са основа на преследването, като е достатъчно органът осъществяващ преследването да смята, че е налице такава принадлежност. Цитираната норма от ЗУБ ясно очертава фактическите основания на закрилата и обосновано на доказателствата по делото съдът е приел, че се налага изясняване на обстоятелствата за осъществяването ѝ.

Съдът намира, че отказът да се признае на жалбоподателя статут на бежанец е правилен, тъй като доказателствата не сочат на извод, че той изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение. Това чужденецът е заявил и в интервюто пред ДАБ. Анализът на изложената от него бежанска история налага извода, че причините за напускане на страната му на произход са битово-криминални и като такива стоят извън предметния обхват на ЗУБ. Чужденецът е заловен укрит в каросерията на товарен автомобил, пътуващ транзитно през България за Румъния. Не е подал молбата си за закрила веднага при навлизането си в РБългария, като целта на пътуването му е била Италия, както е заявил и в интервюто. Едва след залавянето му от компетентните имиграционни власти жалбоподателят е подал молбата си за закрила. Като се има предвид фактът, че спрямо пакистанския гражданин е издадена Заповед УРИ 5395 ПАМ-5/01.07.2020 г., с която му е наложена ПАМ „връщане”, правилни се явяват изводите на ответника за наличие на основание да се предполага, че чужденецът е подал молбата за закрила с цел осуетяване изпълнението на наложената му ПАМ.

В обстоятелствената част на решението са цитирани факти и обстоятелства от бежанската история на жалбоподателя, които са анализирани, и въз основа на които административният орган е направил правилна преценка, че са неоснователни. Бежанската история не може да се приеме за достоверна, тъй като причината за напускане на страната му по произход не звучи правдоподобно. Чужденецът е живял необезпокоявано цели две години преди напускането на държавата си на произход.

Съдът приема, че не е нарушена нормата на чл.9 ЗУБ с непредоставяне и хуманитарен статут на жалбоподателя. Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя, на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

С посочено по-горе решение СЕС е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б."в" във връзка с чл.2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО за установяването на минимални стандарти относно условията, на които трябва да отговарят гражданите на трети

страни или лицата без гражданство, за да могат да кандидатстват за статут на бежанец, или на лицата, които по други причини имат нужда от международна закрила, и относно съдържанието на предоставената закрила, а именно: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; 2. съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризирания протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обосновава извод за основателност на молбата за предоставяне на статут на пакистанския гражданин по реда на чл. 9 от ЗУБ.

От справката за положението в П. е видно, че терористичното насилие намалява и макар да има място нарушаване на човешките права от недържавни участници, военните продължават да осъществяват операции срещу въоръжените терористични групировки. Армията решително действа срещу екстремисти от ИД и Ал.К.. Насилието, злоупотребите, както и социалната и религиозна нетолерантност от страна на военни организации и други недържавни действащи лица, допринасят за беззаконието в някои части на страната. Смъртните случаи вследствие на терористични действия бележат спад. Икономиката на страната продължава да нараства. Ето защо Съдът намира, че ситуацията в страната не се характеризира с безогледно насилие, което може да застраши живота на търсещия закрила от факта на самото му присъствие там. В П. няма вътрешен или международен въоръжен конфликт, нито реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1, т.1 – 3 ЗУБ. Насилието в страната не е достигнало изключителна степен към датата на издаване на оспореното решение.

Тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства, а реалната опасност от тежки посегателства може да се основава на събития, настъпили след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи закрила - чл.9, ал.2 и ал.3 ЗУБ. Такива обстоятелства в случая не се установяват. Цитираните разпоредби са приети с цел да съответстват на Директива 2004/83/ЕО. Следва да се посочи, че наличието на нестабилност и инциденти в страната по произход, при липсата на данни за лично засягане, не представлява самостоятелно основание за предоставяне на хуманитарен

статут. В П. не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт и няма основания за прилагане на субсидиарна закрила.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл.9, ал.6 и ал.8 ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справка на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на интервюиращия орган. Изводите на интервюиращия орган, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл.9 ЗУБ, са правилни.

При горните съображения Съдът приема, че обжалваното решение е законосъобразно, като с оглед на проверката, която извършва по чл.146 АПК, намира, че същото е постановено от компетентен орган, в предвидената от закона писмена форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Това прави жалбата неоснователна и тя следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл.85, ал.1, ал.4 от Закона за убежището и бежанците, Административен съд - София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А., гражданин на П., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № УВР-56/31.07.2020 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ РД09-ВР-462/27.07.2020 г. Решението е окончателно.

СЪДИЯ: